

AUGUST STRINDBERG

Ett halvt ark papper

Ur *Samlade Verk 52. Ensam. Sagor* (1994)

Sista flyttningslasset hade gått; hyresgästen, en ung man med sorgflor på hatten vandrade ännu en gång genom våningen för att se om han glömt något. – Nej, han hade icke glömt något, absolut ingenting; och så gick han ut, i tamburen, fast besluten att icke mer tänka på det han upplevat i denna våning. Men se, i tamburen, invid telefonen satt ett halvt ark papper fastnubbat, och det var fullskrivet med flera stilar, somt redigt med bläck, annat klottrat med blyerts eller rödpenna. Där stod det, hela denna vackra historia, som avspelats på den korta tiden av två år; allt han ville glömma stod där; ett stycke mänskoliv på ett halvt ark papper.

Han tog ner arket; det var sådant där sol-gult konceptpapper, som det lyser av. Han lade det på salskakelugnens kappa, och lutad över detsamma läste han. Först stod hennes namn: Alice, det vackraste namn han då visste, därför att det var hans fästmö. Och numret – 151,1. Det såg ut som ett psalmnummer i kyrkan. Därpå stod: Banken. Det var hans arbete, det heliga arbetet som gav brödet, hemmet och makan; grunden till existensen.

Men det var överstruket! Ty banken hade störtat, men han hade räddats över på en annan bank, dock efter en kort tid av mycken oro.

Så kom det: Blomsterhandeln och Hyrkusken. Det var förlovningen, då han hade fickan full av pengar.

Därpå: Möbelhandlarn, Tapetserarn. Han sätter bo. Expressbyrån: de flytta in.

Operans biljettkontor: 50.50. De äro nygifta och gå på Operan om söndagarne. Deras bästa stunder då de själva sitta tysta, och råkas i skönhet och harmoni i sagolandet på andra sidan ridån.

Här följer ett mansnamn som är överstruket. Det var en vän, som nått en viss höjd i samhället, men som icke kunde bära lyckan, utan föll, ohjälpligt, och måste resa långt bort. Så bräckligt är det!

Här synes något nytt ha inträtt i makarnes liv. Det står, med en fruntimmershand, och blyertspenna: »Frun.» Vilken fru? – Jo, den med den stora kappan och det vänliga deltagande ansiktet, som kommer så tyst, och aldrig går genom salen, utan tar korridorvägen till sängkammaren.

Under hennes namn står Doktor L.

För första gången dyker här upp namnet på en släkting. Det står »Mamma». Det är svärmodren, som diskret hållit sig undan för att icke störa de nygifta, men nu påkallas i nödens stund, och kommer med glädje efter som hon behövs.

Här börjar ett stort klotter med blått och rött. Kommissionskontoret: Jungfrun har flyttat, eller skall en

ny anställas. Apoteket. Hm! Det mörknar! Mejeribolaget.
Här rekvireras mjölk, tuberkelfri.

Kryddbön, Slaktarn etc.! Huset börjar skötas per telefon; då är husmodern icke på sin plats. Nej. Ty hon ligger till sängs.

Det som sedan följde kunde *han* icke läsa, ty det började skymma för hans ögon som det måtte göra för en drunknande på havet när han skall se igenom salt vatten. Men där stod: Begravningsbyrå.

Det talar ju nog! – En större och en mindre, underförstått, kista. Och i parentes var skrivet: av stoft.

Sedan stod där intet mer! Stoft slutade det med; och det gör det.

Men han tog sol-papperet, kysste det och lade det i sin bröstficka.

På två minuter hade han genomlevat två år av sitt liv.

Han var icke böjd när han gick ut; han bar tvärtom sitt huvud högt, som en lycklig och stolt människa, ty han kände att han dock ägt det skönaste. Hur många arma som aldrig fått det!